γιος Βάφας ἀπὸ τοῦ 1849, μετά τινα δὲ ἔτη προσκληθέντος καὶ Χ. Λαιλίου, Λεσβίου, μετὰ τὴν ἐκ Γερμανίας αὐτοῦ ἐπάνοδον, συνδιηύθυνον ἀμφότεροι μέχρι τοῦ 1854, ὅτε ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς μόνος ὁ Χ. Λαίλιος μέχρι τοῦ 1861, ὅτε διεδέξατο αὐτὸν ὁ νῦν αὐτῆς προϊστάμενος Κωνστ. Ξανθόπουλος ἐκ Τραπεζοῦντος. Λόγιοι δὲ Σμυρναῖοι, καί τοι τῶν πλείστων Ἑρμῆν θεραπευόντων τὸν Ἐμπολαῖον, ἀναφέρονται Βησσαρίων ὁ ἐν Κυδωνίαις διδάξας (περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ΄ Ἑκατ.)[1], Παναγιώτης Ἰωαννίδης (1825), διδάσκαλος ἐν Σμύρνῃ καὶ Κωνσταντινουπόλει, ἐπιστήμων[2], Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος (1817), διδάσκων τὴν ἑλληνικὴν ἐν Παρισίοις[3], Ν. Σκοῦφος[4], Κωνσταντῖνος Ἀμηρᾶς (1807)[5], Ἀλέξανδρος Ἀμηρᾶς, ἄρχων Σλουτζάρης ἐν Μολδαβίᾳ (1729), μεταφράσας τὴν Ἱστορίαν τῆς Μολδαβίας ἐκ τῆς Μολδαβικῆς[6], καὶ ἕτεροι ἱκανοὶ δεικνύουσι τὴν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ἀθανάτου πατρὸς τῆς Ποιήσεως καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων.

Ἐξ *Ἐφέσου* κατήγετο ὁ λόγιος Ἰωάννης ὁ Ἐφέσιος (1715), ἐν Ἰασίῳ διατρίβων[7], καὶ Γρηγόριος (1781—1846) ὁ Εἰρηνουπόλεως, ἀρχιερεὺς λόγιος καὶ ζηλωτής[8]. Περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ΙΗ΄ Ἑκατοντ. ἐν *Μαγνησίᾳ* ἐδίδασκε Θεοδόσιος ὁ Κοκκινάκης, ἐν δὲ *Κασαμπᾷ* (Σάρδεσι) συγχρόνως ὑφίστατο ἑτέρα Σχολὴ, ἐν ᾗ ἐμαθήτευσε Γρηγόριος Ἱερομόναχος ὁ ἐκ Σίφνου, ὕστερον ἐν *Δάκκᾳ* τῶν Ἰνδιῶν διδάξας[9].

---

(1) Ἔνθ. ἀνωτ. περὶ τῶν ἐν Κυδωνίαις.

(2) Βρετοῦ Β΄, 268.

(3) Βρετοῦ Β΄, 312. (καὶ ἐξ Ἀνδριτζαίνης κυρίως· ὅρα ἀνωτ. σελ. 105).

(4) Βρετοῦ Β΄, 335.

(5) Βρετοῦ Γ΄, 147. Σημ. Νικολάου τινὸς ἐκ Σμύρνης (;) εὕρηται « Πίναξ περιέχων ἐν συντομίᾳ κατ' ἀλφάβητον τὰ περιεχόμενα ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν. » ἐν χειρ. ὑπ' ἀρ. 256 τῆς τοῦ Ἁγιοταφ. Μετοχ. βιβλιοθήκης.

(6) Σ. Ἀρ.

(7) Βρετοῦ Α΄, 61.

(8) Σοφ. Κ. Οἰκονόμου Βίος Γρηγορίου Εἰρηνουπόλεως καὶ Βατοπαιδίου ἐν Ἀθήναις ᾳωξ΄.

(9) Ἡ. Ταντᾶλίδου Ἰνδικὴ ἀλληλογραφ. ἐν Κωνσταντινουπόλει 1852. σελ. ιγ΄.